

HỒI THỨ MƯỜI LĂM

CÔNG TÔN ĐẠI NƯƠNG SỰ CŨNG SỢ

Xà Vương không kêu gọi thì chẳng ai dám lên gác. Nhưng Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên ra ngoài thông lộ đó. Chàng nghĩ thầm :

-Chắc đêm qua y không ngủ, nên bây giờ còn mơ màng giấc điệp.

Cánh cửa chỉ khép hờ. Lục Tiểu Phụng đẩy cửa bước vào. Kim Cửu Linh đưa hỏa tập cho chàng.

Hỏa tập vừa bật lên lại tắt ngấm rớt xuống ván gác.

Tay Lục Tiểu Phụng đã lạnh cứng, cầm hỏa tập cũng không vững.

Ánh lửa vừa loé lên chàng đã ngó thấy cặp tròng mắt của Xà Vương lồi ra ngoài.

Lão bị người ta cột chết tươi trên giường mây, sợi giây cột chết người bằng đoạn màu tươi thắm.

Sợi giây buộc kiếm của Công Tôn Đại Nương cũng bằng thứ đoạn này.

Lục Tiểu Phụng lại kéo tay Xà Vương. Người chàng đột nhiên run bần bật.

Tay Xà Vương đã lạnh cứng, lạnh hơn cả tay Lục Tiểu Phụng.

Kim Cửu Linh cũng không thấp đèn. Hắn biết là nhất định Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn thấy mặt Xà Vương nữa.

Hắn muốn tìm lời an ủi Lục Tiểu Phụng mà không tìm ra được.

Người chết cũng như bóng tối. Chết cũng như cảnh âm thầm quạnh quẽ. Con người có ở trong tình trạng này mới cảm giác thấy cái chết là đáng sợ, là sự thực phũ phàng.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu, Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng như kẻ mất hồn :

-Đi ! Bây giờ chúng ta đi...

Kim Cửu Linh ừ hử một tiếng chứ không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Nhưng bây giờ tại hạ không muốn đổ bệnh điên sang đầu mục nữa.

Chàng cười một cách đột ngột. Trong tiếng cười chứa đầy mối đau khổ và phần nộ không bút nào tả xiết.

May mà Kim Cửu Linh không thấp đèn. Vẻ mặt Lục Tiểu Phụng lúc này ra sao hắn không nỡ nhìn vào.

Lại nghe Lục Tiểu Phụng nói dần từng tiếng :

-Tại hạ muốn để mục vĩnh viễn chẳng bao giờ mắc bệnh điên đầu nữa.

Kim Cửu Linh đã hiểu ý chàng.

Đầu người chỉ cắt bỏ đi thì mới vĩnh viễn khỏi mắc chứng điên đầu.

Lục Tiểu Phụng vốn không thích ngồi xe, nhưng hiện giờ chàng lại nhất định ngồi xe.

Chỉ người còn sống mới đòi làm những việc mà trước nay họ không muốn.

Kim Cửu Linh nói :

-Công tử nghĩ cách ngủ một giấc ở trên xe. Có thể lúc gặp Công Tôn Đại Nương mới đủ tinh thần để đối phó với họ.

Lục Tiểu Phụng cũng biết Kim Cửu Linh nói có lý nhưng bây giờ chàng còn ngủ làm sao được ?

Chàng nói :

-Tiểu vương gia rất khâm phục Hoa Mãn Lâu, nhất định muốn lưu gã ở đó mấy bữa. Trong Vương phủ có gã chiếu cố, tại hạ cũng yên tâm một phần nào.

Lục Tiểu Phụng chẳng cần gì phải âu lo đến công việc của Vương phủ, chàng bắt tất phải lo cho Xà Vương nữa. Bây giờ chàng nên để dạ lo cho chính mình.

Bất luận là người kiên cường đến đâu mà bị áp lực đè nặng trên đầu như chàng lúc này đều có thể phát điên.

Cổ xe ngựa chạy rất gấp, lúc lắc lư lúc nghiêng ngửa trên đường.

Lục Tiểu Phụng cố gắng tập trung tư tưởng vì chàng có nhiều việc cần phải tập trung tinh thần để suy nghĩ, nhưng tập trung làm sao được ? Trái tim chàng lúc này khác nào bị người ta cắt ra làm bảy tám mảnh.

Trời vừa sáng, cổ xe dừng lại trước một quán bán đậu hũ trong thôn xóm nhỏ. Ngọn gió ban mai đầy mùi hương của nồi cháo bốc lên.

Kim Cửu Linh nói :

-Dù công tử không ăn được thứ gì cũng phải ăn một chút chè đậu.

Lục Tiểu Phụng tuy không muốn chậm trễ thì giờ nhưng đồng thời chàng cũng không muốn cô phụ hảo ý của bạn hữu.

Người nào cũng mỗi một hướng chỉ kẻ dong xe và con ngựa kéo xe. Chúng đều cần nghỉ ngơi để lấy sức.

Trong quán bán chè đậu có thấp một đĩa đèn lù mù.

Một người đứng trong nhà đang lom khom bưng bát chè đậu mà húp sùm sụp.

Ngọn đèn chiếu vào cái đầu y là một cái đầu trọc tếu.

Người này là một nhà sư.

Nhà sư này mặt vuông tai lớn đầy vẻ phúc tướng nhưng quần áo y mặc trên mình vừa dơ dáy vừa rách mướp. Đôi giày dưới chân y dường như đã mòn hết đế.

Nhà sư chất phác ! Lục Tiểu Phụng ngó thấy nhà sư cổ quái thật thiên hạ lúc này cũng không nhìn được, khoé môi lộ ra một tia cười hỏi :

-Lão Thực Hoà Thượng ! Gần đây lão hoà thượng có làm việc gì không thực nữa chẳng ?

Nhà sư chất phác vừa nhận ra chàng tựa hồ giật mình đánh thót một cái, khiến chén chè đậu cầm tay sót ra ngoài mất một phần.

Lục Tiểu Phụng cười lớn tiếng hỏi tiếp :

-Coi bộ tịch hòa thượng, tại hạ biết ngay đêm qua nhất định lão hòa thượng làm một việc không thực, chẳng có tật khi nào lại giật mình ?

Lão hòa thượng nhăn nhó đáp :

-Lão thực hoà thượng chẳng bao giờ làm việc gì không thực. Nửa đời người chỉ có một lần đó thôi. Đức phật từ bi sao lại xui khiến cho bản hòa thượng cứ phải chạm trán thí chủ ?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Hòa thượng gặp tại hạ có điều gì không hay đâu ? Ít ra tại hạ cũng trả tiền chén chè thay cho hòa thượng.

Lão Thực hòa thượng đáp :

-Hòa thượng ăn chè đậu không cần đến tiền thí chủ trả thay, vì hòa thượng biết hóa duyên.

Nhà sư chất phác húp hết miếng chè tối hậu hình như chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng Lục Tiểu Phụng cản lại hỏi :

-Dù hòa thượng không cần tại hạ trả tiền cho thì cũng ở lại chơi với tại hạ một chút có hề gì ? Âu Dương Tình không chờ hòa thượng thì tại sao lại phải hối hả ra đi?

Nhà sư chất phác nhăn nhó cười đáp :

-Tú tài ngó thấy gươm đao thì dù sẵn lý lẽ cũng không nói rõ được. Hoà thượng chạm trán Lục Tiểu Phụng so với tú tài gặp gươm đao còn tệ hại hơn. Nói đi nói lại hòa thượng vẫn xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hoà thượng làm sao xúi quẩy ?

Nhà sư chất phác nói :

-Nhà sư mà không xúi quẩy thì lần trước đã chẳng phải bò dưới đất ?

Lục Tiểu Phụng muốn nhìn cũng không nhìn được phải phì cười nói :

-Bữa nay tại hạ bảo đảm không để nhà sư bò.

Nhà sư chất phác thở dài nói :

-Không bỏ có khi còn xúi quẩy hơn. Trong đời hòa thượng chỉ sợ chạm trán hai người mà tại sao bữa nay đức phật lại bắt hòa thượng gặp thí chủ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hai người thì một là tại hạ nhưng còn người nữa là ai ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Người này hòa thượng có nói ra, thí chủ cũng chẳng thể nào biết được.

Lục Tiểu Phụng giục :

-Hòa thượng cứ nói thử nghe.

Nhà sư chất phác ngần ngại đáp :

-Người này là một nữ nhân.

Lục Tiểu Phụng cười ha hả nói :

-Hoà thượng quen nữ nhân nhiều quá nhỉ ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Nữ nhân quen biết hòa thượng cũng không phải ít.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nữ nhân này có phải họ Âu Dương không ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Không phải họ Âu Dương mà là họ Công Tôn.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được buông tiếng la :

-Có phải Công Tôn Đại Nương không ?

Nhà sư chất phác giật mình kinh hãi hỏi lại :

-Sao thí chủ biết là muội ? Thí chủ cũng quen muội ư ?

Lục Tiểu Phụng lại la lên :

-Hòa thượng đã quen muội, vậy có biết muội ở đâu không ?

Nhà sư chất phác hỏi lại :

-Tại sao thí chủ lại hỏi vụ này ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì tại hạ cũng kiếm muội để trả oán.

Nhà sư chất phác ngơ ngác nhìn chàng, đột nhiên mũi lên tròng cười rộ, cười đến vẹo xương sườn rồi lướt qua bên mình Lục Tiểu Phụng để chuồn đi.

Nhà sư vọt một cái ra xa bốn năm trượng rồi lại cười ngất.

Lần này Lục Tiểu Phụng quyết tâm không để nhà sư chuồn. Chàng vọt mình lên không, lộn đi một vòng hạ xuống chắn đường nhà sư rồi hỏi :

-Tại sao hòa thượng lại cười ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Hòa thượng gặp phải lúc buồn cười thì hòa thượng cười. Hòa thượng trước nay vốn thành thực mà.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Việc tại hạ đi trả oán có gì đáng cười đâu ?

Nhà sư chất phác hỏi :

-Tại sao thí chủ nhất định đập bể nồi đất để hỏi đến kỳ cùng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dù có đập bể đầu hoà thượng, tại hạ cũng hỏi đến nơi.

Nhà sư chất phác cho là chàng nói thật, thở dài sườn sượt :

-Đầu hoà thượng không thể đập bể được vì hoà thượng chỉ có một cái đầu.

Lục Tiểu Phụng giục :

-Vậy thì hòa thượng nói đi ! Chuyện này có chỗ nào đáng tức cười ?

Nhà sư chất phác giải thích :

-Một là thí chủ không thể kiếm được mụn. Hai là dù có kiếm thấy mụn cũng không đánh nổi mụn đâu. Ba là có đánh nổi mụn cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Vì hễ ngó thấy mặt mụn là không nỡ đánh rồi. Khi đó e rằng thí chủ lại hy vọng mụn đánh mình mấy cái cũng chưa biết chừng.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

-Mụn đẹp lắm hay sao ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Trong võ lâm tứ đại mỹ nhân thí chủ đều biết cả.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ có biết.

Nhà sư chất phác hỏi :

-Thí chủ có nhận thấy bọn họ thật đẹp không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đã là mỹ nhân dĩ nhiên phải đẹp ?

Nhà sư chất phác nói :

-Nhưng Công Tôn Đại Nương còn đẹp gấp mười tứ đại mỹ nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hòa thượng đã gặp mụn rồi ư ?

Nhà sư chất phác thở dài nhăn nhó cười đáp :

-Đức Phật từ bi ! Xin Đức Phật xui khiến đừng để hòa thượng phải gặp mù, không thì dù hòa thượng có mười cái đầu e rằng cũng bị đập bể hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hòa thượng có biết mù ở địa phương nào không ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Không biết.

Nhà sư chất phác đã bảo không biết là không biết, vì nhà sư chất phác trước nay không nói dối bao giờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lần trước hòa thượng gặp mù ở đâu ?

Nhà sư chất phác đáp :

-Hòa thượng không thể trình bày được.

Nhà sư chất phác đã bảo không trình bày là không trình bày, dù ai đánh bể đầu nhà sư cũng bằng vô dụng.

Lục Tiểu Phụng biết chẳng còn biện pháp nào hỏi cho ra, chỉ hần học trọn mắt lên nhìn nhà sư. Bỗng chàng bật cười nói :

-Lão thực hòa thượng không phải chỉ có một cái đầu.

Nhà sư chất phác nghe chàng nói không hiểu.

Lục Tiểu Phụng giải thích :

-Vì hòa thượng còn có tiểu hòa thượng.

Rồi chàng cười ngặt nghẽo.

Nhà sư chất phác tức mình đến ngăn người. Y biết Lục Tiểu Phụng cố ý chọc tức mình. Nhà sư tức thộn mặt ra cơ hồ ngất xỉu.

Kim Cửu Linh đứng bên thấy thế không nhịn được cũng lăn ra mà cười.

Nhà sư chất phác đột nhiên thở dài nói :

-Hoà thượng không nói dối. Còn một câu thành thực cần cho thí chủ hay.

Lục Tiểu Phụng cố nhịn cười giục :

-Hòa thượng nói đi !

Nhà sư chất phác nói :

-Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong vòng ba ngày là bị người ta đánh tét đầu.

oOo

Mạnh Vỹ tuy chỉ có một cái đầu, nhưng người ta lại kêu hấn bằng Tam Đầu Xà. Trong chín tên bộ khoái nổi tiếng, hấn là một tay thủ đoạn rất tàn độc, đối phó với phạm nhân cực kỳ hung dữ.

Tam Đầu Xà dĩ nhiên cũng có ba thứ mặt mũi. Hấn vừa ngó thấy Kim Cửu Linh chẳng những tỏ ra cung kính mà còn niềm nở dễ bề thân cận.

Lục Tiểu Phụng không ngờ con người này lúc ở trong phòng tối lại có thể dội nước vào mũi hay đánh phạm nhân bằng giáp côn.

Trên đời còn có những hạng người này thì ai cũng nên biết đừng phạm tội là hơn.

Người đánh xe cho Kim Cửu Linh là một tên bộ khoái của Lỗ Thiếu Hoa. Xe ngựa vào thành liền có bộ khoái địa phương tiếp ứng đưa hai người vào trong.

Khu vực này rất nhiệt náo. Một số đông lúc phạm tội quả nhiên đều có tập quán khó thay đổi. Vì thế mà ít người phạm tội khởi bị phá án.

Mạnh Vỹ ngồi trong quán trà ở đầu phố để chờ họ. Mục tiêu của họ là căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm.

-Người mượn phòng cũng là một gã hậu sinh anh tuấn và dự định mượn một năm.

Đây là lời Mạnh Vỹ nói với Kim Cửu Linh.

Kim Cửu Linh hỏi :

-Ông bạn nghe bên trong có động tĩnh gì không ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Không có. Theo cuộc điều tra thì căn phòng đó dường như chưa có một ai đến ở.

Có lẽ bọn họ đi nhanh hơn Công Tôn Đại Nương nên đến đây trước.

Công Tôn Đại Nương giết Xà Vương rồi thế nào cũng chậm trễ thời giờ, huống chi mục còn muốn đem Tiết Băng bị thương đi theo. Kim Cửu Linh liền dặn :

-Ông bạn hãy bảo thủ hạ giải tán đi đừng để người khác phát giác là nơi đây đã có cảnh giới.

Mạnh Vỹ đáp :

-Bọn tại hạ hành động rất thận trọng. Những anh em tới đây đều đã cải trang.

Kim Cửu Linh cười nhạt nói :

-Cải trang cũng chẳng ích gì, chẳng lẽ người ta không nhận thấy được ?

Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy cũng nhận ra ngay. Những gia nhân ở trà quán, người bán trái cây trong ngõ phía đối diện, thầy tướng ngồi bên cạnh và bảy tám khách uống trà cũng đều biết bọn họ cải trang.

Những người ở chốn công môn lâu ngày nhất cử nhất động đều khác với người thường, nhất là vẻ mặt cùng thái độ không che dấu được người tinh mắt.

Mạnh Vỹ đáp :

-Vậy tại hạ đi bảo bọn họ giải tán.

Dưới mái hiên căn nhà ở đầu hẻm có người ăn xin đầu trọc đầy mình ghẻ lở, tay cầm cái bát vỡ.

Lúc Mạnh Vỹ bỏ đi, hắn vẫn chìa bát ra xin tiền liền bị đá cho một cước.

Chỉ trong khoảnh khắc, những bộ khoái cải trang đã giải tán hết.

Mạnh Vỹ trở về báo cáo :

-Tại hạ chỉ lưu hai tên lại. Khi có việc gì sai chúng chạy cho nhanh. Một tên là người bán hàng vặt ở phía đối diện trước ngõ hẻm. Trái cây vẫn bày ra, chỉ thay người mà thôi, nên chẳng ai chú ý.

Còn người nữa là ai ?

Kim Cửu Linh nhìn người đầu trọc nói :

-Tống Hồng gần đây đã khá lắm. Người ráng truyền dạy cho hắn để sau này thành một tay hảo thủ.

Lục Tiểu Phụng hiểu ngay tên khất cái đầu trọc ghẻ lở cũng là người của y.

Lúc này chưa tới giờ Tuất, về tháng bảy ngày khá dài.

Trong nhà chưa cần thắp đèn. Ánh tà dương lọt qua khe cửa sổ chiếu vào căn nhà đầy bụi bặm.

Nơi đây quả nhiên đã lâu không có người qua lại. Cách trần thiết trong nhà cũng tương tự như căn nhà ở Dương thành.

Trong tủ áo có tám chín bộ khác nhau. Trên bàn đặt một cái gương. Mé bên kê chiếc giường nhỏ. Không nhận ra chỗ nào khác đặc biệt, đồng thời cũng không tìm được đặc điểm nào hơn trước.

Mọi người đi chuyến này tựa hồ chẳng được việc gì.

Kim Cửu Linh hai tay chấp đũa sau lưng bước lui rồi bước tới bốn mặt căn nhà. Đột nhiên hắn tung mình vọt lên xà nhà, lắc đầu mấy cái rồi lại nhảy xuống.

Mạnh Vỹ ở nhà bếp đột nhiên reo lên :

-Đây rồi !

Hắn chạy tới tay cầm một cái hộp gỗ.

Kim Cửu Linh cả mừng hỏi :

-Tìm thấy cái này ở đâu ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Ở trong bếp.

Dưới đó là một nơi cất dấu đồ rất tốt. Cái gì dấu trong bếp cũng đều kín đáo.

Kim Cửu Linh toan mở hộp coi, Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

-Coi chừng ! E rằng trong hộp có đặt cơ quan.

Kim Cửu Linh cầm hộp lắc mấy cái rồi cười đáp :

-Hộp này nhẹ lắm. Nếu bên trong đặt cơ quan máy móc hay ám khí, tất phải nặng hơn.

Hắn vốn là người cẩn thận, không thì mười năm trước đã chết đến mấy lần.

Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa, vì máy móc hay ám khí nhất định bằng kim thuộc thì dĩ nhiên cầm trong tay trọng lượng khác hẳn.

Hộp không có khoá, Kim Cửu Linh mở nắp chạm hoa ra.

Đột nhiên một làn khói màu hồng đoạn bắn ra.

Kim Cửu Linh muốn phong tỏa hô hấp cũng không kịp nữa. Hắn té, mình đụng vào tủ áo đánh “huych” một cái.

Trong hộp quả không có máy móc ám khí, mà chỉ có một cái bong bóng cá dùng làm túi hơi. Nắp hộp mở ra, trong nắp có mũi kim nhọn đâm vào túi, khói độc lập tức vọt ra. Cái túi bẹp lép.

Kim Cửu Linh đã tính toán rất kỹ mà không tính đến cái này.

Người nào té xuống đất cũng mềm xèo như cái túi hơi bẹp lép. Sắc mặt của hắn lợt lạt trông mà phát khiếp. Trên đầu hắn còn chảy máu, vì đầu đập vào tủ bị thủng một lỗ.

Nhà sư chất phác đã nói : “Coi hai vị sắc mặt hắc ám cực kỳ xúi quẩy. Chỉ trong ba ngày là bị người ta đánh tét đầu”.

Câu nói của nhà sư quả nhiên hiệu nghiệm.

Lục Tiểu Phụng đã phong tỏa đường hô hấp, chàng lại phóng chưởng lực xua tan khói độc. Chàng nhớ tới lời nói của nhà sư chất phác trong lòng không khỏi ớn lạnh.

Mạnh Vỹ đã chạy ra ngoài. Gã chờ khói độc tan đi hết mới bung mũi tiến vào.

Lúc này Lục Tiểu Phụng đã nâng Kim Cửu Linh lên, dùng chân lực bảo vệ cho hắn và mong cứu hắn thoát chết.

Mạnh Vỹ lượm cái hộp lên có vẻ cẩn thận hơn Kim Cửu Linh, nhưng bây giờ chỉ còn cái vỏ không, trong chẳng có gì. Hắn xem xét hồi lâu bỗng reo lên :

-Đây rồi !

Điều bí mật không ở trong hộp mà lại ở trên nắp .

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra những nét khắc ở trên nắp hộp là chung đỉnh văn tự gồm tám chữ “Lưu giao A Thổ, bí dĩ tương qui”, nghĩa là giao cho A Thổ, y sắp về đó.

Sự tình đã rõ rệt. Người ngoài thật chẳng ai chú ý. Công Tôn Đại Nương quả là am hiểu tâm lý con người. Mục đích cách này để đưa tin thì còn ai nghĩ tới ?

Đây là mục thông tri cho một người : Giao một vật cho A Thổ vì A Thổ sắp về đến rồi.

Tin tức để lại cho ai ? Giao cho A Thổ vật gì ? A Thổ là ai ?

Mấy vấn đề này chưa tìm ra được đáp án.

Mạnh Vỹ chau mày trầm ngâm một lúc rồi miệng lẩm bẩm :

-A Thổ nào ? Chẳng lẽ là tên A Thổ đó ?

Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi ngay :

-Ông bạn có biết một người tên A Thổ ư ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Gã ghẻ lở trước vẫn ngồi ăn xin đầu hẻm, người ta đều kêu bằng A Thổ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hiện giờ gã ở đâu rồi ?

Mạnh Vỹ đáp :

-Vì tại hạ bảo Tống Hồng giả làm gã để ngồi canh gác, nên đuổi gã đi rồi.

Lục Tiểu Phụng giục :

-Mau đi tìm gã ngay.

Mạnh Vỹ lập tức trở gót.

Lục Tiểu Phụng gọi lại :

-Hãy chờ một chút.

Mạnh Vỹ đứng lại.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Có khi gã chưa biết vì sao ông bạn đuổi gã đi.

Mạnh Vỹ lắc đầu đáp :

-Tại hạ chỉ bảo không cho gã ngồi xin cơm ở đây nữa.

Tên bộ đầu muốn đuổi gã ăn xin cần gì phải có lý do.

Lục Tiểu Phụng dặn :

-Ông bạn kiếm thấy gã rồi lập tức báo tin cho ta hay, nhưng nhớ đừng để gã biết.

